

16.09.87 (kaheksakümne esimene päev)

Teie andmetel olen ma väga agar kirjutaja olnud, juba 28 kirja. Kui see kiri teieni jõuab, on kolmekümne piir ületatud. Ma ei ole veel tänanud raha eest, sain selle kätte. Ma ühes oma eelmistest kirjadest kirjutasin, et on otsas see rahake, nüüd on teda aga jälle, teie saadetu ja veel maksti meile seitse rubla, nagu sõdurile ikka.

Praegu on meil viisteist minutit üheksale puudu, teil vastavalt kaheksale puudu, on õhtu ja väljas on õige hämar, ning sajab vihma.

Täna nägin nimekirju, kus olid need, kes jäävad siia edasi teenima, minu nime seal ei olnud, ja parem ka, sest millegipärast mulle siin ei meeldi. Mitte et olmetingimused oleksid viletsad, aga siin pööratakse põhitähelepanu kursantidele, ehk siis meile, ja pidev koosseis on mõnes mõttes käest ära. Õnneks neid meie roodus ei ole. Selles, et nad on käest ära, veendusin siis, kui seisin ühe päeva masinapargis valves. Sellest ma kunagi juba kirjutasin.

Täna õppisime taas tehnikat, õigemini töötasime nendel masinatel, millega meil tegemist tuleb teha. Peab ütlema, et mõnede masinatega on päris meeldiv töötada, ja peale selle, ka küllaltki lihtne. Üks masin on aga küll selline, et hoidku jumal, kui selle peale sattud. Masin ise on väga lahmakas, ja seoses sellega, on ka kõik osatükid väga rasked. Muide, et seda masinat tööle panna, on vaja vähemalt kolm tonni vett. See masin on ette nähtud mereveest joogivee tootmiseks.

Täna toimus poliitloeng, kus esines pataljoni komandör. Peab ütlema, et jättis täiesti toreda mehe mulje. Peale oma juttu lubas ta endale küsimusi esitada. No ja siis kukuti küsima, mõned küsimused olid nii labased, et ma ei saa aru, kuidas selliseid asju saab üldse pataljoni komandöri käest küsida. Peab mainima, et meil on siin ka üsna lapsikut rahvast, on selliseid, kes käivad ringi pidevas näljas, ning on valmis alla neelama, mis ette juhtub, on selliseid, kes on terve oma elu elanud udusulgedel, isegi oma pükse ei ole pressinud, vähemalt triikida ei oska. On selliseid, kes arvavad, et kõik on must rahvas ja tema üksinda on valge, kes ei pea töötama ega midagi tegema. Üks sell ei varja üldse, et vanemad maksid 2000 rubla selle eest, et ta kõrgkooli saaks, ja 400 rubla, et ta just siia väeossa teenima sattuks. Sõjaväkke tuli ta ka vaid enesearmastusest, et keegi ei saaks talle pärast

öelda, et ta ei ole sõjaväes käinud. Võib öelda, et issanda loomaaed on kirju, no ja eks minagi olen üks loomake selles aias. Ehk kirjutab nii mõnigi, et näed on meil siin üks hirmus pikk ja heledapäine eestlane, no ja nii edasi.

Sinu kirjadest tuleb välja, et kannad minu pilti isegi koolis kaasas. Aga milleks, ja kas sellel on mõtet?

Paber hakkab lõppema, ja eks hakkab lõpetama minagi. Ootan kannatamatult teadet, millal siia tulete.